

BLIJDSCHAP NA DROEFHEID

PAASCHGESCHENK

VOOR DE JEUGD

DOOR

P. J. BAALÉ.

MET EEN PLAATJE.

LEIDEN. -- R. FUIK.

BLIJDSCHAP NA DROEFHEID.

Paaschgeschenk voor de Jeugd

DOOR

P. J. BAALE.

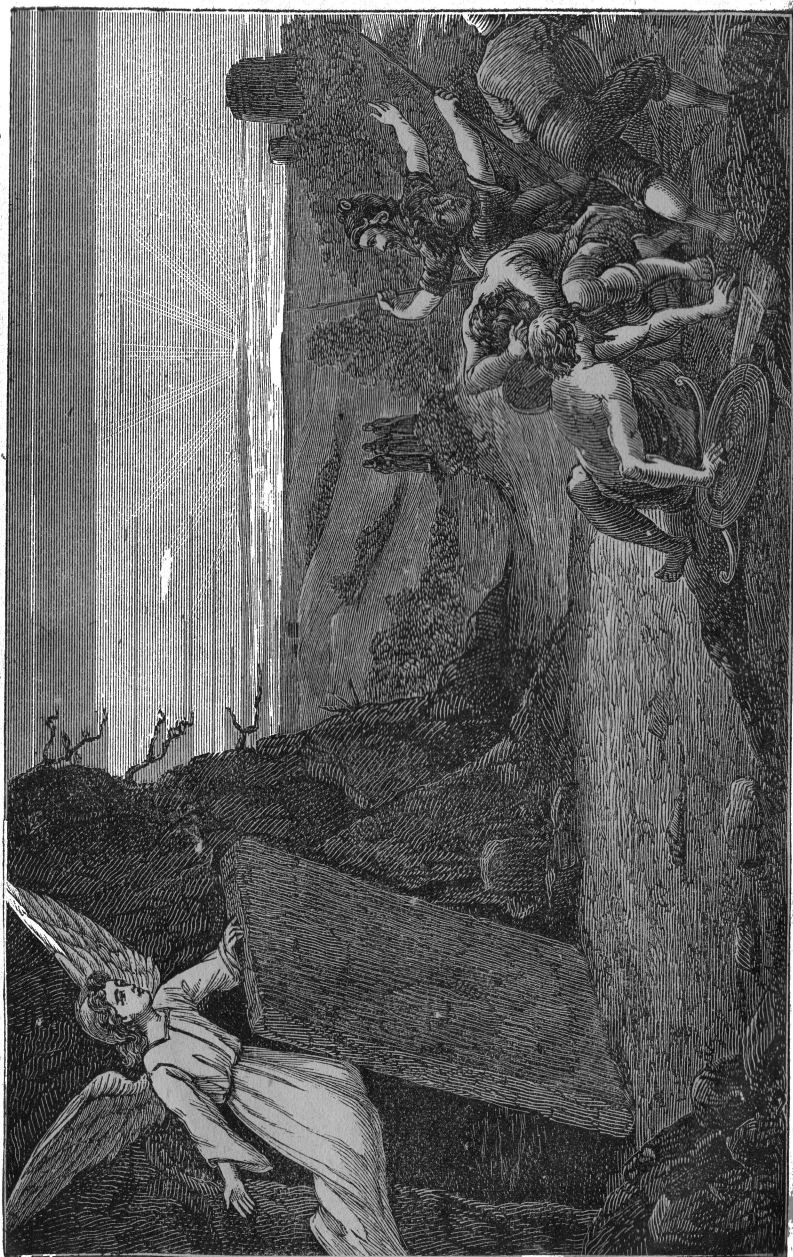

MET EEN PLAATJE.

LEIDEN. — R. FUIK.

GEDRUKT BIJ J. J. GROEN, TE LEIDEN.

VERBETERING.

Op bladzijde 6, regel 7, van boven, is een fout ingeslopen. Daar staat: »met dat Wichtje, pas acht dagen oud,» lees: »veertig dagen oud.»

BLIJDSCHAP NA PROEFHEID.

at was 't een heerlijke dag voor den ouden, grijzen Simeon, kinderen! toen hij, door den Heiligen Geest gedreven, naar den tempel ging en, daar gekomen, het kindeken Jezus in de armen nam, God loofde en zeide: »Nu laat Gij, Heere! Uwen dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord, want mijne oogen hebben Uwe zaligheid gezien, die Gij bereidt hebt voor het aangezicht van al de volken; een licht tot verlichting der Heidenen en tot heerlijkheid Uws volks Israëls».

Neen, zoo'n dag, kinderen had de oude man nooit in zijn leven gekend, en wat zal hij er met zielsverlangen naar hebben gezien; want »hem was

eene goddelijke openbaring gedaan door den Heiligen Geest, dat hij den dood niet zien zoude, eer hij den Christus des Heeren zou zien."

Wat de Heere aan hen, die Hem liefhebben, belooft, zal Hij gewisselijk doen; dat ondervond niet het minst deze oude van dagen, toen hij daar met dat Wichtje, pas acht dagen oud, in zijne armen stond; zouden we te veel zeggen, als we er bijvoegen: en aan zijn harte drukte? Immers neen; want hij wist het: dat Kindeken was Dengene, die in het Paradijs aan het eerste menschenpaar als de Verlosser van verlorenen werd beloofd, *op* Wien de aartsvaders geloovig in de toekomst staarden en *van* Wien de Profeten gewaagden, zóó klaar, alsof Hij reeds in het vleesch verschenen was. Ja, hij wist het: dat kleine Wichtje was *zijn* God, *zijn* Zaligmaker, en o! welk een wonder van aanbiddelijke genade, dat hij, 't is waar een geloovige, een kind des Heeren, maar toch altijd nog een zondaar tot zijnen laatsten ademsnik toe, — dat hij, zeggen we, Hem, die de Zaligheid zelve was, in zijne armen mocht nemen, aan zijn harte drukken en met zijne tranen besproeien. »Neen, neen!» zal 't wel van zijn hart en van zijne lippen gekomen zijn: »dat had ik niet kunnen, niet durven verwachten; Hem wel zien, maar omhelzen ook! neen, dat is te groot voor een zondig mensch. O

Heere! wat zijt ge toch nederbuigend goed voor een in zichzelf verloren Adamskind."

Nog eens, kinderen! de oude Simeon was er ten volle van bewust, dat het Kindeken Jezus *zijn* Zaligmaker en dat het ook de Zaligmaker was van allen, die hunne zonden belijden en betreuren en die naar een weg van verlossing uit hunnen jammerstaat leeren uitzien. Hij verstond door Gods groote genade den profeet Jesaja, waar hij spreekt: »Hij is om onze overtredingen verwond; om onze ongerechtigheid is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem en door Zijne striemen is ons genezing geworden. Ja, hij wist het, dat het Kindeken, wanneer het tot Zijnen mannelijken leeftijd zou gekomen zijn, als het onschuldige Offerlam ter slachtbank zou worden geleid, om aan het kruishout der vervloeking voor zondaren te sterven; maar ook wist hij het, dat waar dat Kindeken velen tot zaligheid zou wezen, het door niet weinigen zou worden verworpen. Dit zou blijken reeds bij Zijn eerste optreden als Leeraar, maar niet het minst als Hij door eene bende van moordenaren zou aangevallen, Jeruzalem uitgeleid en op Golgotha gekruisigd worden; van daar dan ook de veelbetekenende woorden, door den grijzen Simeon tot Maria, Zijne moeder gesproken, terwijl hij het Kindeken in

zijne armen omkneld hield: »en ook een zwaard zal door uwe eigene ziel gaan.»

Simeon was niet meer; hij was verzameld tot zijne vaderen; zijne ziel juichté reeds lang voor den troon des Heeren, om het blijde Hallelujah met de Engelen en verlost en aan te heffen, toen het »Kindeken uit Bethlehems stal», tot man opgegroeid, het land doorging, goeddoende. Ziet Hem in uwen geest dan hier en dan ginds henengaan. Hier verdringen scharen bij scharen van menschen zich om Hem; daar worden melaatschen door Hem gereinigd, ginds wordt dooven het gehoor en blinden het gezicht wedergegeven; elders weder worden dooden op de stem van Zijn Goddelijk alvermogen opgewekt en duivelen uitgeworpen. Maar dat is nog niet alles: hoort hoe Zijne gezegende lippen zich ook openen, om, — en dit is wel het voornaamste — om zalig te spreken de armen van geest.

Wie arm van geest zijn?

Zij, die hunne zonden belijden en betreuren, en die, uit- en van zichzelf zich gansch machteloos gevoelende om iets tot hunne zaligheid te kunnen toebrengen, alleen alle heil en zaligheid van Hem verwachten, Die gezegd heeft, dat wie in den Zoon geloofd, niet zal

verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben, en uit Wiens mond ook de zoo balsemende woorden kwamen: »zalig zijn ze, die treuren, want zij zullen vertroost worden.»

Komt, kinderen! slaat Hem daar gade in uwe gedachten, gezeten op den Olijfberg, de schare overziende die zich aan den voet er van heeft nedergezet; hoe heerlijk, hoe treffend zijn de woorden, die Hij, de Gezegende des Vaders, daar uitspreekt. — Kent gij de zeven zaligsprekingen, kinderen? We hopen van ja. Doch al kent gij ze, komt, slaat toch uwen Bijbel op en leest en herleest, — mocht het zijn onder den zegen des Heeren, — met aandacht die heerlijke bergpredikatie nog eens, die te vinden is in Mattheus 5, en gaat het u als ons, dan zult gij moeten zeggen: »neen, zoo kon er slechts Één prediken.» En zoo is 't met recht. Geen predikatiën van den ouden en van den nieuwen tijd halen in de verste verte bij de predikatiën van Hem, Die gekomen is in de wereld om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was.

En wat was het loon op Zijnen arbeid? O, hoe weinigen volgden Hem; neen de Phariseën, dat zijn de schijnvromen, wilden niet ontdekt; de Schriftgeleerden wilden niet door den waren Schriftuitlegger onderwezen worden. 't Was, zooals de profeet Jesaja het uitdrukte: »Hij was veracht en wij hebben Hem

niet geacht." Ziet Hem daar gaan, omringd door eene groote schare; maar wie zegt het ons, hoevele vijanden van Hem er zich onder bevinden? immers onder Zijne vertrouwdste vrienden, wij bedoelen onder de twaalf apostelen, die altijd met Hem op en neêr-gaan, is er zelfs nog een, die slangenvergift in zijnen boezem omdraagt en die straks — o gruwel der gruwelen! — zijnen Meester voor dertig zilverlingen in de handen zijner vijanden zal overleveren. Ziet Hem daar gaan, Die met den Vader en met den Heiligen Geest van eeuwigheid God is, maar Die voor snoode zondaren den troon Zijner heerlijkheid verliet en de gestaltenis van eenen dienstknecht aannam, om gediend te worden door eenige vrouwen van hare goederen en om het zelf te moeten getuigen: »de vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten; maar de Zoon des menschen heeft niets, waarop Hij het hoofd nederlegge." — Nog eens ziet Hem daar gaan, — gaan naar Gethsemané, toen de paaschmaaltijd afge-loopen en de Satan in het harte van Judas gevaren is; ziet Hem daar gaan om te klagen: »Mijne ziel is geheel bedroefd tot den dood toe;" maar ziet Hem daar ook gaan tusschen met stokken en zwaarden gewapende krijgs-knechten, eerst naar de rechtzaal van Kajaphas; van daar naar Pontius Pilatus; van Pontius Pilatus naar He-rodos en van Herodes wederom naar Pilatus, om door

dezen, nadat Hij eerst gehoond, bespot, bespogen en ten bloede toe gegeeseld is, te worden overgegeven om den schandelijken dood des kruises te ondergaan.

Wien, kinderen! breekt niet het harte bij het zien van zulk eene verguizing, bij zulk een lijden en dat van Hem, die het vrijmoedig aan Zijne beulen kon vragen: »Wie van u overtuigt Mij van zonden?»

Niemands harte zal breken bij 't lezen en zich voor den geest brengen van dat hooggaand lijden, of hij zal er door genade toe moeten gekomen zijn om te kunnen getuigen :

Dierbre Jezus; ook *mijn* zonden
Zijn de oorzaak van de wonden,
U wreedaardig toegebracht.
Om van uit den dood in 't leven
Mij te stellen, moest Gij sneven;
Werd Gij als een lam geslacht.

't Was voor de vrienden en vriendinnen des Heeren een pijnlijke en droevige dag, toen zij daar hunnen Heere en Meester op den heuvel Golgotha tusschen twee moordenaars gekruisigd zagen. Of ze het dan niet wisten, dat Hij, om hunne zielen van het eeuwig verderf te verlossen, dien smadelijken dood moest on-

dergaan? Immers had Hij zelf Zijn aanstaand lijden aan hen voorspeld?

Dat had Hij, kinderen! maar we kunnen aannemen, dat, hoewel ze het door genade mochten gelooven, dat Jezus hun Heilaanbrenger en Verlosser was en dat ze zonder Hem nooit in den Hemel zouden kunnen komen, ze toch alles in die oogenblikken nog niet recht konden bevatten; immers, hoewel ze aan een Hemelsch koninkrijk geloofden, waarvan de Heiland hen zoo dikwijls gesproken had, toch waren ze daarbij met de gedachte bezielde, dat Jezus ook nog een aardsch koninkrijk zou oprichten, en daarbij hebben we tevens te letten op de groote liefde, die zij voor den Heiland koesterden; ze waren zoo innig aan Hem verbonden; ze hingen Hem aan, meer nog dan een kind zijne ouders kan aanhangen; ieder woord vingen ze met gretigheid van Hem op; want ieder woord dat Hij sprak was Hemelsch, was zalvend, — en nu Hem daar aan een vloekhout geklonken te zien, terwijl het bloed uit Zijne wonden stroomde, Hem te hooren klagen van dorst, Hem te hooren uitroepen: »Mijn God! Mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten?» — neen, daar konden ze in die oogenblikken niet bij; zij waren zielsbedroefd en sloegen weemoedig hunne blikken op den lijdenden Meester.

»En bij het kruis van Jezus,» zegt ons de Evangelist Johannes, »stonden Zijne moeder en zijn moeders zuster, Maria, de vrouw van Kleopas en Maria Magdalena.»

Kunt ge u een verschrikkelijker toestand voorstellen, kinderen! dan die van eene moeder, staande bij den kruispaal, waaraan haar Zoon op de gruwzaamste wijze geklonken is en waaraan Hij, door eenen brandenden dorst gekweld, de hevigste smarten lijdt; bovendien gehoond en bespot wordende door ruwe krijgsknechten en velen uit het volk, die er behagen in scheppen, dat men eindelijk den Nazarener in handen heeft gekregen, ten einde Hem van de aarde te verdelfen; — en dan een Zoon, die nimmer eenig kwaad, maar altijd goed gedaan heeft. O! wie kan het zeggen, wat er in die oogenblikken in het harte van Maria is omgegaan? ja toen — toen werd de voorspelling van den ouden vromen Simeon vervuld: toen ging er een zwaard, een zeer scherp zwaard door hare ziel, en ge kunt er van verzekerd zijn, dat hare oogen rood en gezwollen zullen zijn geweest van 't weenen; want zoo iets — neen, we gelooven het zeker, — zoo iets had ze zich nimmer kunnen voorstellen.

En Jezus — ja, Hij wist het; geen andere weg was mogelijk om zondaren met God, Zijnen Vader, te kun-

nen verzoenen, dan deze weg. Opdat zondaren van het eeuwig verderf zouden kunnen bevrijd worden, moest Hij als de Godmensch aan het vloekhout sterven. Neen, Hij klaagde niet; Hij leed geduldig als een lam en te midden Zijner smarten slaat Hij de medelijdende oogen nog op Zijne diep bedroefde moeder en op Johannes, Zijnen bij uitnemendheid geliefden discipel, — wien het ook wat tranen zal gekost hebben, zijnen dierbaren Meester zoo te moeten zien lijden, — en spreekt Maria de zoo troostvolle woorden toe: »Vrouw! zie uw zoon,” en tot Johannes: »Zoon! zie uwe moeder!” — Nog eenige oogenblikken zou Zijn lijden duren; dan zouden moeder en Zoon op aarde van elkander gescheiden zijn, en dat zou voor die vrouw wat wezen. De lijdende Heiland komt haar voor; Hij weet, dat ze zich o zoo eenig, o zoo verlaten zou gevoelen; daarom geeft Hij haar aan Johannes, Zijnen lieveling over; deze moet voor haar nu een zoon zijn. En Johannes bedenkt zich niet. Neen, de liefde van Christus dringt tot wederliefde. »En van die ure zegt ons de Schrift »nam haar de discipel in zijn huis.”

Maria bedroefd, maar ook de andere Maria's bedroefd; allen die aan het kruis stonden en Jezus liefhadden bedroefd, maar wie denkt ge, kinderen! zal behalve Maria, de moeder des Heeren, wel 't meest

bedroefd zijn geweest? Wie? Wel, we gelooven dat we niet mis zullen tasten, wanneer we antwoorden: Maria Magdalena; die vrouw, die zulk eene groote zondaresse was geweest en uit wie door den Heere Jezus zeven duivelen waren uitgeworpen; die vrouw, die zulk eene groote liefde in haar harte voor den Heere Jezus gevoelde, dat ze Zijne voeten met hare tranen nat maakte, ze afdroogde met heure haren en ze daarna zalfde met kostelijke zalf. Ja, we gelooven het, de oogenblikken, doorgebracht aan den voet van het kruis, zullen wel de pijnlijkste, de droevigste oogenblikken van haar leven zijn geweest. Hoe gaarne zou ze hier altijd aan Zijne voeten hebben willen weenen, en nu Hem te moeten zien sterven! —

Neen, zij kan 't zich niet verklaren,

Dat haar Meester sterven moet;

Strak en droevig blijft zij staren

Op Zijn nederdruiwend bloed.

»Waarom toch dat schriklijk lijden?»

Zucht ze; »och kon ik, zwakke vrouw,

Van den kruispaal u bevrijden,

Weet, 'k U daadlijk redden zou.»

We billijken uwe droefheid, Maria Magdalena! maar kunt ge nu het *waarom* van het lijden uws grooten Meesters niet bevatten, na dezen zult gij het

verstaan. Hem, wien ge liefhebt, *moet* sterven en straks zal Zijn lichaam van het kruis worden afgenomen, om aan den schoot der aarde te worden toevertrouwd.

't: »Het is volbracht!" is door den Gezegende des Vaders op Golgotha uitgeroepen; het »Vader in Uwe handen beveel Ik Mijnen Geest!" van Zijne lippen vernomen; het hoofd is op de borst gezonken; Zijne zijde is met een speer doorstoken; de afneming van het kruis heeft plaats gehad, en Zijn stoffelijk overschot, dat door Zijne beulen bestemd was om ter plaatse van de goddeloozen te worden begraven, is door Gods wonderbare beschikking in den hof van Jozef van Arimathea, een Joodsch raadsheer, maar om de vreeze der Joden een verborgen discipel van Jezus, nedergelegd; 't graf is met eenen steen verzegeld, en verscheidene Romeinsche krijgsknechten zijn door Pilatus er bij geplaatst, »want," zoo spraken de Overpriesters en Phariseën tot hem, «Hij heeft gezegd, dat Hij na drie dagen weder zou opstaan; verzeker dus het graf met eene wacht, opdat Zijne discipelen misschien niet komen bij nacht en stelen Hem en zeggen tot het volk: »Hij is opgestaan van de dooden, en zoo zal de laatste dwaling erger zijn dan de eerste."

De goddeloosheid dier huichelaars, die de Profetiën, welke van Jezus getuigden, zoo goed wisten of althans konden weten, gaat alle beschrijving te boven. — Kinderen! tot welk een laag peil is toch de mensch door de zonde gedaald.

Was de dag, die den Sabbath en wel den Sabbath bij uitnemendheid, — dat wil zeggen: den Paaschsabbath voorafging, — voor de discipelen en discipelinnen des Heeren een dag van droefheid, niet minder zeker de Sabbathdag zelf. Hoe leefden hunne zielen vroeger op, wanneer zij in 't bijzijn van hunnen dierbaren Meester waren; wat sprak Hij hun dan liefelijke en hartverkwikkende woorden toe, en nu — nu rust Hij in het sombere graf. Neen, hunne droefheid kent bijna geen grenzen, en waar hunne harten alleen maar meê vervuld zijn en waar ze alleen maar over willen spreken, 't is over hetgeen dezer dagen met hunnen Meester is voorgevallen. En waar ze vroeger wellicht hebben gewenscht, dat de Sabbath nog wat langer hadde geduurd, verlangen zij nu maar, dat hij spoedig voorbij zal zijn. Waarom dat zoo? Wel, om dan, beladen met specerijen, naar het graf te gaan en den dierbaren en onvergetelijken Doode te balsemen.

De Sabbathdag is voorbij; de eerste morgenscheming van den Zondagmorgen is doorgebroken, en ja, daar gaan reeds drie vrouwen ter stadspoort uit, dragende specerijen.

Wie 't zijn?

Maria Magdalena, Maria, de moeder van Jacobus en Salóme.

Ja, ze is er bij; — de door Jezus uit de klauwen van den Satan geredde vrouw; — ze is er bij, Maria van Magdala, die genade gevonden had in de oogen des Heeren. Mattheus, Markus en Johannes noemen allen haar het eerst van de vrouwen, die naar het graf gingen.

Nog staren hare oogen droevig om zich henen, hoewel ze in druk gesprek met elkander zijn, en 't is alsof, hoe dicht er bij den hof van Jozef komen, hoe meer zij hare schreden verhaasten.

Maar wat is dat? daar houden ze eensklaps stil. »Wie,» zoo begint een hunner, ongetwijfeld eene zware zucht loozende, te spreken, »wie zal ons den steen van het graf afwentelen?» Grootte bekommernis dus. Maar we gelooven, dat die bekommernis niet lang geduurd heeft; de liefde tot Jezus zag spoedig over alle bezwaren heên. We gelooven, dat de vrouwen, toen ze zoo met elkander tobden over dien grooten en zwaren steen, wel bij zichzelf zullen hebben overlegd, dat de Heere de Machtige was om op de eene of andere

wijze haar ter hulpe te komen. Hoe het zij, zij naderen al meer en meer; — daar hebben zij eindelijk Jozefs hof bereikt; — daar zien ze het graf: maar... schémert het haar niet voor de oogen? Zien ze wel? de steen, waar ze zoo bezwaard over waren, ligt niet meer op het graf; — waarlijk hij is... afgewenteld.

»Maar wie, wie zou dit kunnen gedaan hebben?»

Dat is des Heeren werk, vrouwen! dat is het werk van den Heere Jezus zelf. Neen, ge hebt niet genoeg aan eenen dooden Jezus; ge moet ook een Jezus hebben, die over den dood triomfeert. Hij, die de helsche straf aan lichaam en ziel beide voor de Zijnen gedragen heeft, moest ook sterven en van den doode opstaan, opdat voor hen de prikkel of de bitterheid des doods zou worden weggenomen en zij voor eeuwig met Hem zouden kunnen leven. De opstanding uit den doode is een sprekend bewijs, dat God de Vader voldaan en in Zijnen lieven Zoon met al Zijne kinderen verzoend is. Ware Jezus niet opgewekt, »ijdel," zegt de Apostel Paulus, »was dan ook ons geloof."

Neen, het graf kon Hem, die de sleutels van dood en graf in Zijne hand heeft, niet houden; al was de steen nog duizendmaal zwaarder en de wacht nog duizend en duizendmaal sterker, op een wenk van Zijn Goddelijk alvermogen, daalt, terwijl eene sterke aardbeving plaats heeft, een Engel uit den Hemel, wentelt den

steen af van 't graf, terwijl de wachters verschrikt ter aarde vallen en in allerijl bevende de vlucht nemen.

In Gethsemané zeide de Heiland tot Petrus, toen deze het zwaard getrokken had: »meent gij, dat Ik Mijnen Vader niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen Engelen bijzetten"; maar toen wilde de Heere het niet, kinderen! en wel om de reden, die Hij zelf aangeeft. »Hoe," zoo spreekt Hij immers, »zouden dan de Schriften vervuld worden, die zeggen, dat het alzoo geschieden moet?"

Thans echter *moet* er een van de Hemelsche Troon-geesten nederdalen, om voor den Heere der Heirscharen de grafspelonk te ontsluiten, en zoodra heeft die ontsluiting plaats gehad, of daar stijgt de Vorst des Levens vol majesteit en heerlijkheid op uit het rijk der dooden, om straks met luister, wederom gediend door de Engelen, ten Hemel op te varen en aan de rechterhand Zijns Vaders, de plaats te hernemen, die Hij er van eeuwigheid had en om van daar na tien dagen den Heiligen Geest op Zijne discipelen uit te storten, opdat ze in Zijnen naam en in Zijne kracht van het heil, dat er in het dienen van Hem bestaat, te kunnen getuigen; met andere woorden: om geloof en bekeering uit genade te prediken en hunne leer met wonderwerken te bevestigen.

Maar keeren wij tot de vrouwen terug. Wel, wel, wat zullen ze blij zijn geweest, dat de steen afgeventeld was. Ja, daar kunt ge van verzekerd zijn. En dat ze geen wachters zagen, wat zullen ze dáár verwonderd van opgekeken hebben; denkt ge dat ook niet? Ja, we lezen er niet van, dat ze aan de wacht onderweg gedacht hebben; 't is echter niet onwaarschijnlijk, dat ze daar wél eens met elkander over gesproken zullen hebben; maar nu — alle bezwaren zijn weg; een vreugdeblos komt op hare wangen, want nu — nu zullen zij het lijk van haren dierbaren Meester naar hartelust kunnen balsemen, opdat het voor spoedig bederf bewaard blijve.

Ze dralen dan ook niet lang, maar gaan den grafkelder in; nauwelijks er zich echter in bevindende, verdwijnt de vreugdeblos weêr van 't gelaat en grijpt verbazing hen aan. Waarom? Wel, Wat ze zoeken, vinden ze niet. Het lijk van Hem, Dien ze zoo liefhebben, is niet meer in 't graf; de Doode is verdwenen; een levend jongeling heeft de plaats van Hem ingenomen; een jongeling met een lang wit kleed. Geen wonder dat zij verbaasd zijn; want die jongeling is een Engel.

»Zijt niet verbaasd,» spreekt hij op liefelijken toon haar toe; »gij zoekt Jezus, den Nazarener, die gekruist is; Hij is opgestaan; Hij is hier niet; ziet

de plaats waar zij Hem gelegd hadden. Doch gaat heen; zegt Zijnen discipelen en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; aldaar zult gij Hem zien, gelijk Hij ulieden gezegd heeft.”

»Zegt het Zijnen discipelen en Petrus.” Wel, kinderen! wat eene nederbuigende goedheid Gods! Wie weet hoe Petrus, die zijnen Meester in de zaal van Kajaphas zoo schrikkelijk verloochend had, in de pakken zal hebben gezeten en hoe bitterlijk bedroefd hij over het gemis van zijnen Meester zal zijn geweest, en nu moest die gevallen discipel een van de eersten zijn, aan wien de blijde tijding van Jezus opstanding door de vrouwen werd gebracht. Ontfermer is des Heeren naam, en dat Hij dat waarlijk is, werd hierin ook weêr klaar ten toon gespreid.

Nu, Petrus zal dan ook wel de eerste geweest zijn, die de blijde tijding van de vrouwen vernomen heeft, want, zoo lezen wij in Markus 16:8: »En zij, haastelijk uitgegaan zijnde, vloten van het graf en beving en ontzetting had haar bevangen, en zij zeiden niemand iets; want zij waren bevreesd.”

Ze waren, — dit kunnen we vast aannemen, — zeer verblijd, dat de Engel hun gezegd had, dat Jezus leefde; maar dat ze met beving en ontzetting waren aangedaan door het gezicht en het woord van den Engel, is ook lichtelijk te begrijpen, en dat ze bevreesd waren om

hunne ontmoeting aan iemand op den weg, wellicht een hater van den Heere Jezus, meê te deelen is niet te verwonderen.

Ze vloden dan van het graf. O, wat zullen ze hard geloopt hebben, om maar spoedig bij de discipelen te zijn en de blijmare van Jezus opstanding hen bekend te maken. En deze, — ja, ze waren verblijd, o, zoo verblijd; doch geloof maar vrij, dat ze het dadelijk maar niet zoo gemakkelijk zullen hebben kunnen gelooven, want dat de duivel ook alweêr op de been was, daar kunnen we wel staat op maken, en er zullen bij de discipelen wel van die binnenpratens gekomen zijn: »kom, kom, geloof het niet; 't is zinsbegoocheling, anders niet.» Bij Thomas althans waren die binnenpratens al heel brutaal aan 't woord, toen hij binnenkwam bij zijne medediscipelen en deze hem zeiden, dat zij een bezoek van hunnen Meester hadden gehad. »Eerst zien,» was het bij hem, »en dan gelooven.»

Maar de mond van die binnenpratens, kinderen! werd door den Verrezen Heiland zeer spoedig gestopt. Ziet daar eene weenende Maria Magdalena. We hebben haar reeds met de twee andere vrouwen aan 't graf gezien. Of ze, door sterke liefde gedrongen, de twee vrouwen vooruit geloopt is, of dat ze later weêr naar het graf is teruggekeerd, we kunnen het niet met zekerheid beslissen; dit is zeker: Maria stond weenende

bij en bukte in het graf, waarin zij tot hare verbazing twee Engelen zag zitten, een aan het hoofd en een aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had. Waarom zij weende? Omdat zij haren Heere, zoo zij meende, hadden weggenomen; en ziet, Hij, om Wiens gemis zij zoo bitterlijk bedroefd was, stond zelf achter haar, ofschoon hare oogen gehouden werden, dat zij Hem niet kende. »Vrouw! wat weent gij, wien zoekt gij?» is de vraag van den Levensvorst. »Heere!» antwoordt zij, meenende dat het de hovener was, »zoo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.»

»Zou ze dat waarlijk doen, die zwakke vrouw?»

Ja, kinderen! geloof het maar, wat ze zegt, dat meent ze. »'t Is Isrels God, die krachten geeft,» zal 't wel van binnen bij haar geweest zijn. Maar ze heeft Hem niet weg te nemen. Daar is het op eens: »Maria!» en Maria Magdalena herkent de stem van haren doodgevaanden Heere, zinkt verwonderend en aanbiddend, terwijl de tranen van blijdschap langs hare wangen biggelen, aan de voeten van Jezus neêr, uitroepende: »Rabbouni!» hetwelk is gezegd »Meester!»

Ja, zij is opgetogen van blijdschap; ze heeft Hem weêrgevonden, die hare ziele liefheeft; maar thans moet Hij bij haar blijven; ze is heimelijk bevreesd, dat Hij weêr van haar zal weggaan; ze wil hem om-

vatten. Maar neen, Maria, dat mag niet; »raak Mij niet aan; want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader en tot uwen Vader; maar ga heen tot Mijne broeders, breng hun de blijde tijding van Mijne verrijzenis, en zeg hun: Ik vare op tot Mijnen Vader en uwen Vader, tot Mijnen God en uwen God.»

»Neen, Maria!» wil de Heere Jezus zeggen, »gij moet geen aardsche gedachten van Mij koesteren; 't zou niet goed voor u zijn, als Ik hier bleef, Ik moet naar den Hemel; daar moet Ik u plaats bereiden; Ik vare op tot Mijnen Vader, die om Mijnent wil ook uw Vader en tot Mijnen God, die om Mijnent wil ook uw God is, en daar zult gij, als hier op aarde uw loopbaan aan 't einde is, voor eeuwig bij Mij zijn.»

»Tot Mijnen God,» maar hoe moeten we dat vatten? Hierboven is reeds gezegd: dat de Heere Jezus zelf God was.»

Zoo is 't ook; maar hier spreekt de Heere Jezus als de Zaligmaker van zondaren, en als de Zaligmaker van zondaren is Hij God en mensch in één persoon.

Zegt het ons kinderen! is of zal er ooit iemand kunnen gevonden worden, die de blijdschap van Maria Magdalena recht beschreven heeft of zal kunnen beschrijven? We gelooven het niet; evenmin de blijdschap van de twee Emmausgangers, toen Jezus onder hun dak was ingekomen en onder het zegenen van 't brood

voor hunne oogen ontdekt werd; evenmin ook de blijdschap van de tien discipelen en later ook van Thomas, toen de Heere in hun midden kwam. Ja, de droefheid van al de discipelen en discipelinnen van Jezus moge groot, onuitsprekelijk groot zijn geweest; de blijdschap over de opstanding huns Heeren is gewisselijk nog veel grooter geweest.

Maar nu, kinderen! Zijt gij ook blijde, dat Jezus opgestaan is? En dat is geene kleine vraag, maar wel eene vraag van gewicht; 't is eene vraag, die beantwoord dient te worden, en aan 't antwoord, dat er op gegeven wordt, is veel gelegen.

Vooraf moeten wij u zeggen, dat ge er nooit blijde over kunt wezen, dat Jezus is opgestaan, als ge Hem nooit gemist hebt.

»Ja, maar Jezus is niet meer op aarde.»

Daar hebt ge gelijk in; Hij is in den Hemel; maar desnietteenstaande is Hij met Zijne Godheid, Majesteit en Heerlijkheid toch alomtegenwoordig, en Hem te missen wil zeggen: Hem niet lief te hebben; en Hem niet lief te hebben, o! dat is verschrikkelijk, want wie Jezus niet liefheeft, zal ook nooit in den Hemel komen, maar diens plaats zal zijn in de

hel; in die plaats, waar een eeuwig gejammer en gekerm van de verdoemden zal opgaan.

»Verdoemden” Foei wat een akelig woord.

Vindt ge dat? De hand op den mond, kinderen! dan heeft Jezus, met eerbied gezegd, ook akelige woorden gesproken; want ronduit heeft Hij het gezegd: »die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden.”

Nu, maar we zeggen 't u toch na: 't zijn akelige woorden; maar verloren gaan is ook akelig, kinderen! we kennen niets dat akeliger is dan dat, en we hopen van harte, dat ge voor het eerst of bij vernieuwing dit ook door genade moogt leeren kennen, en als dat het geval is, dan zult ge bitterlijk bedroefd worden.

»Bedroefd?”

Ja bedroefd, en wel daarover bedroefd, dat ge zoo'n boos en zoo'n zondig hart hebt en dat ge den Heere door uwe zonde zoo schrikkelijk vertoornd hebt en nog vertoornt, en dan zult ge aan 't roepen gaan: »och Heere! als het U behagen mag, geef me dan toch een ander, een nieuw hart!” en als de Heere dan door Zijnen Heiligen Geest bij den voortgang intrek in uw hart belieft te nemen en u doet zien, dat alleen het bloed van Jezus Christus u reinigen kan van uwe vuile zonden, dan zult ge nog meer bedroefd worden; dan zult ge daarover bedroefd worden, dat

ook uwe zonden den Gezegenden Borg en Middelaar aan het kruis hebben genageld; maar wanneer het den Heere dan belieft om u eens helder te doen zien, dat Zijn Geliefde Zoon het werk om zondaars uit hunnen rampzaligen toestand te verlossen, gansch vrijwillig op zich heeft genomen en dat Hij om dood- en doemschuldigen in Gods gemeenschap te herstellen, niet alleen vernederd, maar ook weêr verhoogd is, dan mag de droefheid plaats maken voor blijdschap en zult gij met een verruimd harte mogen zingen:

Komt heffen wij een lofzang aan!

D' Immanuël is opgestaan!

Hij, die den geest aan 't kruishout gaf,

Verbrak de kluisters van het graf,

Om hen, die gruwelijk misdreven,

Te schenken 't eeuwig zalig leven.

Nog eens, kinderen! Zijt ge blij, dat Jezus is opgestaan?

Weet, er is een tweeërlei blijdschap. Veel kinderen zijn blijde op 't Paaschfeest: de jongens, omdat ze een nieuwen jas, een nieuwen broek of wat anders, en de meisjes, omdat ze een mooi kleedje, een nieuwe mantel, of 'k weet niet wat al nieuws aan hebben; maar dat is de ware blijdschap niet; dat is een blijdschap, die voorbijgaat en de ziel

ledig laat; die kleeren zijn weer spoedig oud, en ook gij, als de Heere u nog in 't leven belieft te sparen, wordt met iederen dag ouder, en weet, het zou wat te zeggen zijn als 't met u werd: »hoe ouder, hoe ondeugender”, en zoo gaat het allicht met een kind, dat geen lust heeft den Heere lief te hebben. O kinderen! het is zoo'n genot om God te dienen. Als ge het eens beseftet wat een blijdschap dáárin gesmaakt wordt, ge zoudt het den ouden vromen dichter nazingen:

»Weg wereld! weg schatten!
Gij kunt niet bevatten
Hoe rijk dat ik ben;
'k Heb alles verloren,
En Jezus verkoren,
Wiens eigendom 'k ben.”

Ja ja, kinderen! laten ze op 't feest van Jezus opstanding maar pronken met mooie kleéren; laat ze maar pret houden op de zoogenaamde »paaschweiden”—straks komt de dood, en die hier niet over zijne zonden heeft leeren schreien, zal boven in den Hemel nimmer juichen.

Denkt hierover eens bedaard na. Kunt ge u nog niet over Jezus opstanding verblijden; ge vat ons wel,

niet waar? verblijden meenen we, met uw hart en niet maar met den mond, (want dit tusschen twee haakjes er bijgevoegd: papegaaien kunnen ook praten);— kunt ge u, — herhalen wij, — over Jezus opstanding nog niet verblijden, — dan wenschen wij u toe, dat ge tot andere inzichten komen moogt en dat ge niet af moogt laten om te bidden: »Heere, maak me toch eens recht bedroefd over mijne zonden.» Geloof het, kinderen! gij kunt er nooit slecht bij varen. En o, wat zouden we verheugd zijn, als we eens van u mochten hooren, dat ge recht bedroefd waart gemaakt, want op de droefheid zal de blijdschap volgen; dan zult gij het vroeg of spade door en bij het licht van den Heiligen Geest kunnen zeggen, dat het bloed van Jezus Christus, den Zone Gods, ook *uwe* zonden heeft uitgewischt en dat Hij ook u ten goede uit den dood verreezen is.

Zijn er soms kinderen, die dit reeds ondervonden hebben en zulks mogen getuigen? Wij weten 't niet, maar we hopen 't. Nu, als er dezulken zijn, dan is onze bede voor hen, dat ze maar altijd heele kleine gedachten van zichzelf mogen blijven koesteren en daartegen groote gedachten van den Heere mogen hebben, Die van geen menschenhanden behoeft gediend te worden als iets behoevende, en zonder Wiens wil geen sterveling zich roeren of bewegen kan.

